

København, den 12. november 1958

Bilag 2.

Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

Handelsministeriet har i skrivelse af 8. oktober 1958 anmodet om en udtalelse vedrørende et af ministeriet udarbejdet forslag til en ny fællesmærkelov.

I denne anledning tillader undertegnede erhvervsorganisationer sig at udtale, at man intet har at indvende imod forslaget bortset fra bestemmelsen i § 6, som man opfordrer ministeriet til at udelade i det endelige lovforslag af følgende grunde:

Det er varemærke- og fællesmærkelovgivningens formål at skabe mulighed for erhvervsdrivende, herunder foreninger af erhvervsdrivende, til at opnå beskyttelse for særlige kendetegn (mærker etc.), under hvilke de erhvervsdrivende vil indarbejde deres varer og ydelser. Det ligger yderligere i selve lovgivningens formål og tendens, at der igennem registrering og indarbejdelse af særlige kendetegn forudsættes skabt en eksklusivitet. Muligheden for at skabe en sådan beskyttelse og eksklusivitet er baggrunden for, at erhvervsdrivende ofte anvender meget betydelige beløb på indarbejdelse af varemærker og fællesmærker.

Det må derfor forekomme uforeneligt med grundformålet og tendensen i varemærke- og fællesmærkeordningen at gennemføre en regel, der betyder, at erhvervsdrivende — efter måske i en årrække at have indarbejdet et kendetegn ved en betydelig økonomisk indsats — kan risikere, at dette mærke inddrages og forbydes med henvisning til, at det har skabt en eksklusiv tilstand, som det ved ethvert mærke netop er formålet at etablere.

Under alle omstændigheder bør der efter vor opfattelse foreligge meget tungtvejende grunde for en bestemmelse om „konfiskation“ af indarbejdede fællesmærker, og sådanne grunde ses ikke at foreligge. Indledningsvis bemærkes, at man ved monopollovens vedtagelse fra administrationens og

lovgivningsmagtens side var klar over, at registrering og lovlig benyttelse af varemærker og fællesmærker skaber eksklusivitet. Der foreligger derfor ikke, hvad man i traditionel forstand vil kunne kalde et „hul i loven“. Tværtimod vil det være stridende imod forudsætningerne for monopolloven, såfremt der nu gives adgang til indgreb i fundamentale ejendomsrettigheder.

Monopolloven bygger på det princip ikke at etablere forbud, men at forhindre misbrug gennem væsentlige konkurrencebegrænsninger. I så henseende hjemler loven vidtgående beføjelser for monopoltilsynet, jfr. lovens §§ 11 og 12. Over for indehavere af fællesmærker (og virksomheder der benytter disse) vil monopoltilsynet således kunne skride ind, såfremt der foreligger urimelige priser eller forretningsbetingelser, aftaler kan kræves ændret eller ophævet, og man vil også være berettiget til at anfægte foreningers optagelsesbestemmelser og vilkår for medlemsskab. Hertil kommer, at en erhvervsdrivende ifølge fast domstolspraksis kan gennemtvinge optagelse i en forening eller sammenslutning, som han sagligt tilhører, og som det er af erhvervs-mæssig betydning for ham at være medlem af. Endelig vil der i medfør af konkurrence-loven kunne gribes ind over for konkurrence-midler, herunder reklamering etc., som er illoyale eller i strid med redelig forretnings-skik.

Der er således ved lovgivningen og domstolspraksis skabt kauteler imod, at indehavere af varemærker eller fællesmærker misbruger den ved mærket retmæssigt etablerede eksklusive tilstand.

Det vil formentlig over for det anførte blive gjort gældende, at betingelsen for, at en erhvervsdrivende kan få mulighed for anvendelsen af et fællesmærke, vil være, at den erhvervsdrivende tilslutter sig den